

ΤΗΣ ΒΡΟΧΗΣ ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ανεβαίνοντας την ονειρική σκάλα
που σχημάτιζαν οι σταγόνες της βροχής ,
εγώ αόρατος ...τελείως διαφανής,
κανείς δεν με πρόσεξε,
τα γυαλιά τους ακουμπισμένα
δίπλα στο τασάκι της παρηγοριάς,
όλοι απασχολημένοι...
το παγωμένο ρίγος με διαπερνούσε,
έτρεμα μήπως το διακρίνουν.
Πάντα φοβόμουν τα υπέρμετρα ύψη,
όπως τους ήχους μιας καμπάνας,
που βαμμένοι με μια ωχράδα
αποκρυσταλλωμένης μνήμης,
έμεναν κρυμμένοι στα τύμπανα,
με σεισμική αρμονία και
σαρκοβόρα αισθήματα.
Ακούω τη βροχή παρατηρώντας
το χελιδόνη να γδέρνει μια αράχνη.
Οι καρποί πορφυροί μέσ' τη χελιδονοφωλιά
έρμαιο των ανέμων,
οι ορχιδέες αλλήθωρες μηρύκαζαν
τις αναμνήσεις,
συσπειρωμένες μάτια περιμέναν
μια δροσερή εργάτρια .
Πολλά είναι αυτά που περιμένουν,
δεν θέλω να τα καταλάβω,
οι λέξεις ξεπηδούν φουσκωμένες
μαστιγώνοντας στίχους,
μ' ένα εξαίσιο κουδούνισμα πέρα -δώθε
τρίζουν τα δόντια τους.
Πόση μυστηριακή δύναμη κι αγάπη
κρύβουν οι στίχοι μιας ανοιξιιάτικης βροχής,
να ματώνουν ανελέητα μια
αόρατη θεότητα...
έναν αιώνιο έρωτα.

ΑΘΩΡΗΤΑ

Έγχωρδες μουσικές
στα χείλη σου ακουμπούν,
κι ο ήλιος αθόρυβα κρυφάκουγε,
χτυπούσαν τα μελίγνια του
πίσω απ' τις κουρτίνες,
το φιλήδοно φεγγάρι
μονόφθαλμος κουρσάρος της μελωδίας,
χώνεται μέσ' τα μαλλιά σου
Ποτέ δεν μείναμε μόνοι,
ενθαρρυμένα όλα ,
αθώρητα στη σιωπή μας,
και το σκυλί μας αχόρταγα έτρωγε
τις χορδές απ' το βιολί το προδομένο.
Μόνη ακίνητη παραφωνία
το λιγοστό φως του λυχναριού,
απ' τα νύχια της γάτας γραπωμένο
αιμορραγούσε...
Ποτέ δεν μείναμε μόνοι,
πάντα ...ένα μυστήριο
τράνταζε τη μικρή απεραντοσύνη.
Ο χρόνος στον καθρέφτη αργοκυλούσε,
χάραζε τις ρυτίδες
με κρυστάλλινο εγωισμό ,
με βιαστική ησυχία
ριψοκίνδυνα ξεπερνούσε
τους άκαμπτους δείχτες ,
του ρολογιού της ανυπαρξίας.
Όλα αθώρητα και όλα υπαρκτά
κάτω από πάγους θάφτηκαν,
στους μακρινούς τους πόλους,
με έγχωρδες μουσικές.

ΓΛΥΚΟΣ ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

Στο χρωματιστό περίπτερο
σε τεντωμένο ελαστικό σχοινί
ανάποδα κρεμασμένες
μαύρες κατάμαυρες εφημερίδες,
οι πολιτικοί μας χαμογελαστοί,
όπως πάντα ,
σ' ένα κόσμο ακατανόητο,
τι ξεπεσμός....
Αναρωτιέμαι πρωί πρωί
γύρισε ο κόσμος ανάποδα ;
Κι έτσι μου μπήκε ο πειρασμός βρίσκοντας
ανοιχτή την παιδική μου πόρτα,
οι σοκολάτες είχαν την ίδια γλύκα ;
κρεμασμένες χωρίς σχοινί,
όλη την νύχτα το πριόνιζα...κόπιασα,
μου άφησαν όμως μια πίκρα ,
μελαγχολικές τις είδα και
ολίγον ανειλικρινείς...
μου έκλειναν μάτι.
Τσίμπησα μια ,
με σκλάβωσε το γλυκό χαμόγελο της,
τριζάτο μέσ' στα ασημοκόκκινα ντυμένη.
Τα ρινίσματα της ξαπλωμένα κάτω
τα χάιδευε ο πιο πιστός μου φίλος...
Χαίρε Ωρίων ,
κυνηγέ των σοκολατένιων αστερισμών,
λέω εγώ,
άρα υπάρχω ,
σκέφτομαι ,
ανατριχιάζω την κρίσιμη ώρα.

Σαν την πληγή που χάσκει
ξαπλωμένη στον μακρύ γυαλιστερό
διάδρομο χρωματιστού νοσοκομείου,
είναι η παρηγοριά στη ματαιότητα,
και η αισιοδοξία της τελευταίας στιγμής
στα άσπρα σεντόνια της κρύας εντατικής,
χωρίς τις βρωμερές τις μύγες,
στις κυματιστές καμπύλες κολυμπά.
Κι όταν κάποια κόκκινη καμπύλη
απ' την πράσινη οθόνη ,
περίεργα ξεπηδά,
μυστικός σπινθήρας του στήθους ,
ν άσου...
ο ελεγκτής των εισιτηρίων της ζωής ,
με όλη την βουβή μακροθυμία του,
απλώνει την παλάμη του ,προσφέροντας
ένα ματσάκι φρέσκο βασιλικό.
Τι να τον κάνεις πλέον...
τα κεριά ανάψανε,
το μονοπάτι φέγγουν,
δυο μάτια μόνο
φανοστάτες της "μακαρίας οδού "
πυροβολούν το κενό
με άδεια φυσίγγια.

ΥΠΕΡΟΥΣΙΟ...

Ανάλαφρες πατημασιές
στην κορυφή των ποιημάτων
μπορεί να σε πληγώσουν,
καθώς είσαι μια ευαίσθητη ψυχή,
όμως αυτό είναι το υπερούσιο,
θα ξεχάσεις τι ήσουν...
και μόνο θα μάθεις
το κάθε σήμερα του κόσμου.
Ένας βοσκός ληλατημένος
από το ποίμνιο του,
ένα γιασεμί στη γαλήνη μιας βεράντας,
στο λυκόφως του αετώματος των άστρων,
ένας καθρέφτης αξεδιάλυτης σκόνης ,
ακίνδυνο πιόνι....
στα χέρια του ποιητή.
Άπειρες οι μορφές της ζωής
καθώς και του θανάτου

ΤΡΙΚΥΜΙΑ...

Γιαλό -γιαλό την βγάλαμε τη μέρα
ανάμεσα από φλογερές κόγχες ματιών,
συμπληγάδες αλλοτινών εποχών,
χωρίς να ακούω ύμνους,
γιορτή στον θόλο τ' ουρανού,
με απειλούν χωρίς αιδώ ,
έμπειροι κεραυνοί ,
τα κάστρα γκρέμισαν.
Συγχώρα με ήλιε μου...
ούτε ένα βλέμμα,
όχι που δεν καταδέχτηκα...
Τώρα γνώρισα τη ζωή μου,
στις Αιολικές κολώνες βρήκε αποκούμπι,
βάρκα την έκανα ,
χρωματιστά τα πανιά της,
λαμνοκοπώντας σε καπνισμένα μάτια ,
όσο κρατάει ένα φιλί,
με καπετάνιο έμπειρο...τις αναμνήσεις,
μου χάρισαν τα ωραιότερα τους δάκρυα.
Με το βαθύ προαίσθημα να
μην εμπιστευτώ την βάρκα,
φοβόμουν την ταπείνωση
για ένα χρωματιστό βότσαλο,
διαβαίνοντας τη θάλασσα
ψαρεύοντας για άστρα.
Ποιος να μυρίσει άλλωστε στην
τρικυμία της ζωής
δυο μαύρα τριαντάφυλλα,
στις κοκαλένιες παλάμες των νεκρών,
φαντάσματα επιθυμιών του εαυτού του.
Ποταμοί δακρύων άσωστοι ,
με κινήσεις εξαίσιου εγωισμού,
ίζημα καταρρακωμένης περηφάνιας,
σε κατακόμβεςέτρεχαν να κρυφτούν,
πρωτόγονων σπηλαίων του νου,
μη ελπίζοντας ποτέ να ξαναγεννηθούν
στο φως μιας καταιγίδας.

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Την σκέψη μου έβγαλα
απ' του ονείρου τη γη,
τη μισοβυθισμένη στις ψυχής την ατλαντίδα,
σέρνοντας την άβουλη
μ' ένα χαμόγελο μακρύ,
όπως σέρνονται με βούληση όμως
από σκουριασμένους μαγνήτες
οι κόκκινοι πλανήτες.
Ήταν το ίδιο χαμόγελο...
που ξεσηκώνει τα χείλη
και ασπρίζει τα πάνινα παπούτσια.
Ήταν ...ντυμένη η σκέψη
μ' ένα φαρδύ φουστάνι,
επίδεσμος φωτιάς στο παγωμένο σώμα,
μ' έντονες πορτοκαλί βούλες...
σημαδούρες ξεπλυμένων νησιών
στα θολά νερά του πεπρωμένου.
Και η αταίριαστη φίλη της σκέψης,
η Λάχεσις...
μεθυσμένη από την παρθένα αδιαφορία,
χτένιζε τ' άσπρα της μαλλιά,
τυλίγοντας στο σουβλερό αδράχτι της
το νήμα της ζωής,
υφάδι αραχνοϋφαντης κουρτίνας ,
στα σκοτεινά δωμάτια του Μινώταυρου.
Πόσο όμορφη είναι η σκέψη ,
πίνοντας απ' το κόκκινο κρασί της ζωής
χωρίς να πνίγεται....
μέσ' τη λαλιά της,
μικρή στο μεγαλείο της
μεγάλη στη μικρότητα της.
Όλα κάποτε τελειώνουν ...
όπως οι λέξεις χωρίς περισπωμένες,
κάστρα λεηλατημένα
απ ' την άνοια της ζωής.

ΤΡΙΚΥΜΙΑ...

Γιαλό -γιαλό την βγάλαμε τη μέρα
ανάμεσα από φλογερές κόγχες ματιών,
συμπληγάδες αλλοτινών εποχών,
χωρίς να ακούω ύμνους,
γιορτή στον θόλο τ' ουρανού,
με απειλούν χωρίς αιδώ ,
έμπειροι κεραυνοί ,
τα κάστρα γκρέμισαν.
Συγχώρα με ήλιε μου...
ούτε ένα βλέμμα,
όχι που δεν καταδέχτηκα...
Τώρα γνώρισα τη ζωή μου,
στις Αιολικές κολώνες βρήκε αποκούμπι,
βάρκα την έκανα ,
χρωματιστά τα πανιά της,
λαμνοκοπώντας σε καπνισμένα μάτια ,
όσο κρατάει ένα φιλί,
με καπετάνιο έμπειρο...τις αναμνήσεις,
μου χάρισαν τα ωραιότερα τους δάκρυα.
Με το βαθύ προαίσθημα να
μην εμπιστευτώ την βάρκα,
φοβόμουν την ταπείνωση
για ένα χρωματιστό βότσαλο,
διαβαίνοντας τη θάλασσα
ψαρεύοντας για άστρα.
Ποιος να μυρίσει άλλωστε στην
τρικυμία της ζωής
δυο μαύρα τριαντάφυλλα,
στις κοκαλένιες παλάμες των νεκρών,
φαντάσματα επιθυμιών του εαυτού του.
Ποταμοί δακρύων άσωστοι ,
με κινήσεις εξαίσιου εγωισμού,
ίζημα καταρρακωμένης περηφάνιας,
σε κατακόμβεςέτρεχαν να κρυφτούν,
πρωτόγονων σπηλαίων του νου,
μη ελπίζοντας ποτέ να ξαναγεννηθούν
στο φως μιας καταιγίδας.

ΤΡΙΚΥΜΙΑ...

Γιαλό -γιαλό την βγάλαμε τη μέρα
ανάμεσα από φλογερές κόγχες ματιών,
συμπληγάδες αλλοτινών εποχών,
χωρίς να ακούω ύμνους,
γιορτή στον θόλο τ' ουρανού,
με απειλούν χωρίς αιδώ ,
έμπειροι κεραυνοί ,
τα κάστρα γκρέμισαν.
Συγχώρα με ήλιε μου...
ούτε ένα βλέμμα,
όχι που δεν καταδέχτηκα...
Τώρα γνώρισα τη ζωή μου,
στις Αιολικές κολώνες βρήκε αποκούμπι,
βάρκα την έκανα ,
χρωματιστά τα πανιά της,
λαμνοκοπώντας σε καπνισμένα μάτια ,
όσο κρατάει ένα φιλί,
με καπετάνιο έμπειρο...τις αναμνήσεις,
μου χάρισαν τα ωραιότερα τους δάκρυα.
Με το βαθύ προαίσθημα να
μην εμπιστευτώ την βάρκα,
φοβόμουν την ταπείνωση
για ένα χρωματιστό βότσαλο,
διαβαίνοντας τη θάλασσα
ψαρεύοντας για άστρα.
Ποιος να μυρίσει άλλωστε στην
τρικυμία της ζωής
δυο μαύρα τριαντάφυλλα,
στις κοκαλένιες παλάμες των νεκρών,
φαντάσματα επιθυμιών του εαυτού του.
Ποταμοί δακρύων άσωστοι ,
με κινήσεις εξαίσιου εγωισμού,
ίζημα καταρρακωμένης περηφάνιας,
σε κατακόμβεςέτρεχαν να κρυφτούν,
πρωτόγονων σπηλαίων του νου,
μη ελπίζοντας ποτέ να ξαναγεννηθούν
στο φως μιας καταιγίδας.